

Door het keukenraam kijkt ze naar buiten. De droogmolen is nog leeg. Boos loopt ze naar het washok. De was achter het glazen raampje van de wasmachine ligt helemaal stil. 'Klaar', mompelt ze. 'Klaar, beste vader. Klaar om opgehangen te worden.'

Met de was en een knijperbakje loopt ze naar buiten. Het is warm en winderig in de tuin. Ze zet de wasmand onder de droogmolen en loopt naar achteren, waar een opening tussen de hortensiastruiken is. In de verte ziet ze de paarden van Legierse over het pad langs de wei rennen, een eenzaam figuurtje loopt er een eind achter.

Dat moet Wander zijn. Hij lijkt op zijn broer, maar is langer en breder in de schouders. Ze denkt aan wat Bent over hem vertelde, dat hij nog nooit een vriendinnetje heeft gehad. Ze gelooft er niks van, hij is veel te knap.

35

Langzaam hangt ze de handdoeken en de vaatdoekjes op. Even later wapperen ze vrolijk in de wind. Met een tevreden gevoel kijkt ze naar de was. Meteen loopt ze naar het washok en zoekt spijkerbroeken bij elkaar. Vijf broeken vullen de trommel bijna helemaal. Jeans, staat er in het rijtje op de voorkant van de machine. Ze zet de knop op 40 graden en bedenkt net op tijd dat er nog waspoeder in het vulbakje moet. Snel gooit ze er wat poeder in en loopt dan naar de woonkamer.

'Ik heb vakantie', zegt ze hardop tegen zichzelf. Er liggen nog kruimels op de houten vloer. Papa heeft niet gezogen. Irritatie kriebelt omhoog, langs haar keel naar buiten. 'Bah', zegt ze hartgrondig.

De stofzuiger staat in de gangkast onder de trap. Ze rukt het deurtje open, pakt de stofzuiger en gaat aan de slag. Met de stofzuigermond haalt ze een paar spinnenwebben weg die aan het plafond geplakt zitten. De mat is vies, ook die zuigt ze.

Dan is de woonkamer aan de beurt. Eerst legt ze alle rommeltjes die er niet horen in een krat. Dan begint ze. Met

een doek gaat ze langs de tafeltjes en de vensterbanken en de hoge kast. Langzamerhand begint ze er steeds meer plezier in te krijgen. Na anderhalf uur dweilen, soppen en zuigen zijn de hal, de studeerkamer en de woonkamer brandschoon. De vaas waar de rozen in stonden, is nog leeg.

Zoekend loopt ze naar buiten. De hortensiastruiken staan in bloei. Met drie mooie takken loopt ze weer naar binnen. De vaas met bloemen staat feestelijk op de witte eettafel. Om halfeen loopt ze met een bord met drie boterhammen met kaas naar buiten. Ze gaat zo aan de picknicktafel zitten dat ze precies door het gat in de hortensiastruiken kan kijken. Er kriebelt iets in haar buik als ze kijkt naar de persoon die een paard rondjes laat lopen aan een lijn.

36

'Hoe weet je dat je verliefd bent, Miep?'

Philippa, Sanne en Miep liggen languit op het gras in de grote tuin van Miep.

'Dan heb je kriebels in je buik en slappe knieën.'

Miep staart dromerig naar de wolken in de lucht. 'Als je verliefd bent, dan weet je het gewoon.'

Sanne en Philippa staren elkaar even aan en beginnen te lachen. Philippa gooit haar benen in de lucht. Elke keer als ze elkaar weer aankijken, lachen ze weer.

'Wacht maar totdat jullie zover zijn.' Miep kijkt hen strijdlustig aan en begint ook te lachen.

Belachelijk, denkt ze. Ik heb kriebels in mijn buik, maar dat komt van Louis en de schapen en van mijn cijfer voor Engels en omdat mama weg is.

Met een leeg bord loopt ze naar binnen. Haar T-shirt plakt op haar rug. 'Eerst douchen en iets anders aantrekken en dan naar Wander en Bent', zegt ze hardop. Ze giechelt. 'Ik lijk wel een oud, eenzaam dametje; oude dametjes praten ook tegen zichzelf.'

Ineens stopt het lachen, Ze hoorde Louis vaak mompelen als hij met de palen van de wei bezig was, of het schapengaas repareerde. Was hij eenzaam? Hij had zo veel mensen om zich heen.

‘Hij woonde alleen’, zegt ze zacht. ‘Hij had niemand om tegen te praten. Daarom kwam hij zo vaak hiernaartoe.’

Als ze gedoucht heeft, trekt ze een grijze legging aan met een wit, wijdvallend jurkje eroverheen. Haar haren steekt ze op met een speld. Er vallen een paar plukken uit. Onderzoekend kijkt ze zichzelf aan in de spiegel.

‘Wat denkt Wander als hij me ziet?’ fluistert ze. Ze zucht en probeert de kriebels in haar maag te negeren.

De douche ziet er zonder de natte was netter uit. Er ligt een slordige handdoek op de grond. Ze doet het raam open om de damp te laten ontsnappen en maakt met de handdoek de vloer droog. De klodders tandpasta grijnzen naar haar, maar ze schudt haar hoofd. ‘De rest komt een andere keer. Niet nu.’

37

Achter de boerderij van Legierse ligt een groot erf. Een blinkende trekker staat stil naast de schuur. Dikke klonten Zeeuwse klei hebben zich opgehoopt tussen het profiel van de banden. Vanuit het niets komen uit de schuur twee herdershonden het erf op rennen. Onder de indruk van de honden blijft ze met haar fiets in de hand staan. De honden rennen opgewonden blaffend om haar heen.

‘Jodie en Max, hier! Goed volk’, roept een stem. Wander komt de schuur uit. De honden rennen terug en gaan elk aan een kant van hem lopen. Hij draagt een blauwe rijbroek en een wit katoenen shirt vol zwarte vegen.

Hij volgt haar blik en lacht verontschuldiging. ‘Met paarden blijf je niet schoon. Zet je fiets maar tegen de schuur. Ik ben binnen bezig, daar is het koeler. Loop maar mee.’

Gehoorzaam zet ze haar fiets tegen de schuur en loopt achter hem aan. In de reusachtige schuur staat een groot

grijs paard met witte manen. Het hinnikt zachtjes als Wander weer binnenkomt.

‘Brave Signorita’, zegt hij. ‘Ik maak dit even af.’

Ze knikt en blijft van een afstandje staan kijken hoe hij met lange, zekere halen met een roskam over het grote paardenlijf gaat. Hij kijkt naar haar over zijn schouder. ‘Met opa is het nog hetzelfde’, vertelt hij, voordat ze iets kan vragen. ‘Mijn vader heeft een kwartier geleden naar huis gebeld. Zijn situatie is stabiel, maar ze kunnen niks doen. Je mag haar manen wel doen’, zegt hij er in één adem achteraan.

Aarzelend en onwennig pakt ze de manenkam aan en loopt ermee naar het paard. Van dichtbij lijkt het nog reusachtiger. Als het paardenhoofd naar Philippa toe draait, deinst ze achteruit.

38

‘Ze is zo groot’, stamelt ze. ‘Eigenlijk ben ik bang voor paarden. Toen ik tien was, gingen we een dagje naar Schiermonnikoog. Er was daar een manege en ik wilde zo graag op een pony over het strand rijden. Ik moest eerst in zo’n omheind stuk met zand op de grond laten zien wat ik kon.’

‘Een bak heet dat’, zegt hij met een lachje. ‘Zo’n omheind stuk met zand op de grond noem je een bak.’

‘Ook goed’, zegt ze. ‘Toen mocht ik mee naar het strand. Ik vond het geweldig en het ging goed. Toen gingen we draven op het strand, en dat ging nog wel. In galop was minder. Ik klapte eraf en kon geen lucht meer krijgen. Ik heb het een uur benauwd gehad en de volgende dag had ik overal spierpijn.’

Het is stil. Musjes kwetteren hoog onder het dak. Ze kijkt Wander aan, loopt met een grote boog naar hem toe en geeft de manenkam met een uitgestrekte arm terug. ‘Ik ben hier niet geschikt voor.’

Het paard beweegt en draait haar hoofd in de richting van Philippa. Als ze de fluweelzachte lippen in haar nek voelt,

blijft ze stilstaan. De rillingen lopen over haar rug.

‘Wil je haar weghalen?’ brengt ze uit. ‘Straks heb ik een stuk vlees uit mijn nek. Dat zou jammer zijn van mijn mooie nekje.’

Ze hoort hoe Wander grinnikt en langs haar loopt. Daarna voelt ze het paard niet meer.

‘Sorry’, zegt ze als ze haar ogen opendoet. ‘Ik doe wel een paar stappen achteruit en dan kijk ik naar je totdat je klaar bent.’

3 Strand

‘Signorita is het braafste paard dat er is.’

Hij graait in zijn broekzak. ‘Kom eens hier met je hand. Houd de brokjes op je uitgestrekte hand.’

Gehoorzaam draait ze haar handpalm om en laat toe dat hij er een paar brokjes op legt. Haar hand trilt zo erg dat er een paar brokjes op de grond rollen. Signorita hapt voorzichtig en zacht met haar fluweelzachte lippen. Daarna zoekt ze de grond af, naar de laatste brokjes.

‘Wauw’, zegt ze met een trillende stem. ‘Dat ik dit durf.’

Hij strekt zijn hand uit en zegt zacht: ‘Kom eens hier.’

40 Ze laat toe dat hij haar hand pakt en naar het paard toe trekt. Dan legt hij haar handpalm op de flank van het grijze paard. ‘Laten liggen’, zegt hij, als ze haar hand wil terugtrekken. ‘Ze is groot, maar goedaardig. Zij geniet er van als je haar aait. Probeer het maar.’

Langzaam streelt ze de zachte flank van Signorita van onder de manen tot boven aan het been.

‘Ga er maar mee door’, zegt hij vriendelijk. ‘Tot je het niet eng meer vindt.’

‘Dan sta ik hier vanavond nog’, fluistert ze.

Ze hoort hem lachen. ‘Ik borstel haar aan de andere kant, dat duurt maar een paar minuten. Denk je dat je het zo lang volhoudt?’

Als ze zijn zachte stem geruststellend door hoort praten, kalmeert ze steeds meer. Onwillekeurig gaat ze een beetje dichterbij het paard staan, totdat ze er maar een paar centimeter vandaan is. Wander is weer aan haar kant komen staan. ‘Mooi zo’, zegt hij zacht. ‘Durf je nog dichterbij haar te gaan staan?’

‘Ik probeer het’, raspt haar stem. Ze doet een stapje naar voren en voelt hoe haar bovenlijf in contact komt met de

flank van Signorita. Ze slaakt een diepe zucht, tegelijkertijd met Signorita. Er stroomt iets door haar heen, iets krachtigs, lijfelijks, dat verder gaat dan woorden. Zonder dat ze erover nadenkt, leunt ze met heel haar lijf tegen de merrie en slaat een arm om haar heen. Haar gezicht duwt ze tegen de manen. Als ze na een tijdje de zachte adem van het paard weer in haar nek voelt, draait ze zich om en aait de fluweelzachte neus. Wanders voetstappen weerklinken in de schuur als hij wegloupt.

Als hij terugkomt, maakt ze zich met moeite los van Signorita. Hij heeft een ander wit shirt aangetrokken en zijn haar is nat.

‘Raar,’ fluistert ze, ‘wat was dat net? Wat voelde ik?’

Hij begrijpt haar zonder dat ze het hoeft uit te leggen. 41

‘Contact’, zegt hij. ‘Alsof er iets is wat ze wil zeggen. Ze was van mijn moeder en ik verzorg haar en rijd geregeld op haar, zorg dat ze in beweging blijft. Verder zijn er hier geen vrouwen. Misschien wilde ze je iets vertellen in haar eigen taal.’

Hij maakt het touw van Signorita los en houdt haar bij het halster vast. ‘Durf je op haar te gaan zitten, als ik haar vasthoud en naar de wei breng?’

‘Mooi niet’, zegt ze. ‘Ik weet hoe het voelt als je eraf klettert. Geen lucht en zwart voor je ogen. Ik kan wel een hersenschudding oplopen als ik op die keiharde stenen val.’

Hij loopt een eindje met het paard vooruit en kijkt achterom. ‘Als je eraf valt, mag je met me daten’, grijnst hij.

Ze trekt haar wenkbrauwen op. ‘Waarom zou ik dat ervoor overhebben?’ zegt ze verbaasd.

De lach verdwijnt van zijn gezicht. ‘Ja, waarom’, zegt hij koel.

De veranderde toon van zijn stem verrast en verwacht haar. ‘Goed’, zegt ze ineens vastberaden. ‘Ik doe het. Ik klim erop. Hoe doe je dat op zo’n hoogte?’

Hij laat het paard halt houden en zegt kortaf: 'Kom maar hier staan en steek je been naar achter.'

Ze doet precies wat hij zegt. Hij pakt haar onderbeen en tilt haar een eindje omhoog. Philippa beweegt gemakkelijk mee de lucht in.

'Je andere been eroverheen slaan', zegt hij, als hij haar het laatste zetje geeft.

Met ingehouden adem zit ze ineens boven op de rug van Signorita, die nog steeds stilstaat. Meteen pakt ze krampachtig de manen vast en kijkt omlaag naar Wander, die haar afwachtend aankijkt. Ze zucht een paar keer heel diep. Alle spanning ebt weg uit haar lijf.

'Het is niet eng', zegt ze verbaasd. 'Ze voelt lekker warm en rustig.'

42 Signorita begint te lopen.

'Je houdt haar toch goed vast, Wander?' piept ze.

Hij antwoordt niet, maar kijkt weer omhoog. 'Als ik haar een klap op haar kont zou geven en ze zou je eraf gooien, zouden we een date hebben.'

'Nee,' zegt ze vinnig, 'niet op die manier. Je kunt het ook gewoon aan me vragen.'

Het blijft stil. Als ze naar beneden kijkt, ziet ze alleen zijn donkerbruine krullen en zijn schouders. Een zacht briesje speelt met haar losgeraakte haar en laat de manen van Signorita omhoog waaien. Ze ziet hoe de paarden in de verte beginnen te draven in de richting van het hek. Signorita draaft ook een stukje, maar Wander houdt haar meteen tegen.

'Ho', doet zijn stem en meteen gaat de merrie weer in stap. 'Ik bleef zitten', jubelt ze. 'Zag je hoe geweldig het ging? Ik bleef zitten.'

'Natuurlijk', bromt hij. 'Natuurlijk bleef je zitten.'

Bij het hek slaakt ze een diepe zucht en kijkt afwachtend omlaag. 'Houd je vast aan haar manen', zegt hij, terwijl hij omhoog kijkt. 'Steun op haar schoft met twee handen,

houd je armen gestrekt en zwaai je heen naar mijn kant, dan blijf je even hangen. Ik vang je op.'

'Wat is haar schoft?' vraagt ze ongemakkelijk.

'Daar waar haar rug overgaat in haar nek', zegt hij en hij wijst de plek aan. Ze kijkt even naar zijn lange, lenige vingers en fronst haar wenkbrauwen om het rare, onbekende gevoel in haar borst. Als ze haar heen over de rug van Signorita zwaait, pakt hij haar stevig bij haar middel. Langzaam laat ze zich tussen zijn handen door glijden, totdat ze haar benen op de stevige grond voelt. Ze draait zich om en staat bijna tegen hem aan. Verrast kijkt ze naar de details in zijn gebruinde gezicht, de spikkels in zijn lichtbruine ogen, een paar sproeten op zijn neus en een klein litteken op zijn onderlip.

'Dankjewel', zegt ze verlegen. 'Het was echt geweldig.'

43

Hij lacht en doet een stap achteruit. 'Het stelde niks voor.'

'Jawel', zegt ze nog steeds ernstig. 'Ik was even vergeten dat de schapen weg zijn en dat Louis in het ziekenhuis ligt.'

Zijn gezicht wordt ook ernstig. 'Ik ook', zegt hij. 'Wil je ...' Hij stopt, slikt en praat dan verder. 'Wil je een keer met me uit?'

'Ja', zegt ze eenvoudig. 'Maar dit vond ik ook leuk.'

'Nee, ik bedoel een echte date, ergens naartoe', zegt hij voorzichtig.

'Dat wil ik wel.' Ze onderdrukt de neiging om over haar gloeiende wangen te wrijven.

'Goed', zegt hij. 'Dan ...' Hij aarzelt even. 'Dan doen we dat.'

Signorita schraapt met haar hoef over de grond en schudt een paar keer met haar hoofd van boven naar beneden.

'Ze wordt ongeduldig', zegt hij. 'Maak het hek maar open.'

Vlug doet ze de plank omhoog en duwt tegen het hek, dat met een langzame zwaai opengaat. Wander leidt de merrie de wei in en maakt het halster los. Als hij haar loslaat,

draaft ze langzaam met haar staart omhoog naar de rest van de paarden. Philippa sluit het hek en klimt erop. Ze houdt zich eerst met beide handen vast, maar laat dan los en leunt een beetje voorover.

‘Prachtig’, zegt ze zacht. ‘Het is ook een kudde, net als de schapen, maar toch heel anders.’

Wander klimt naast haar. Ze kijken een tijdje naar de paarden zonder iets te zeggen.

‘Jij speelt toch piano, net als je vader?’ vraagt hij na een tijdje.

‘Als ik alleen thuis ben, anders niet meer.’

Hij kijkt haar vragend aan. ‘Ik heb bijna tien jaar pianoles gehad’, legt ze uit. ‘Maar vorig jaar ging het plezier eraf. Het moest altijd beter, en daar werd ik moe van. Ik heb ook 44 vijf jaar zangles gehad, maar daar ben ik toen ook mee gestopt.’

Ze gaat verzitten en probeert zijn blik te vangen. ‘Daar heb ik wel spijt van, want dat deed ik om mijn vader dwars te zitten. Mijn zanglerares was echt geweldig. Ze liet me elke week een nieuw lied instuderen. Geen saaie troep, maar popliedjes, klassiekers en nieuwe hits.’

Ze grijpt zich met beide handen vast aan het hek en gaat nog een keer verzitten. ‘In vijf jaar heb ik heel wat liedjes uit mijn hoofd leren zingen. Zij had plezier in haar vak.’

Hij kijkt haar belangstellend aan en dat moedigt haar aan om door te praten. ‘Ik wil later een gewoon beroep, niet dat je alsmaar beter moet worden.’

‘Ik heb je horen zingen op de talentenavond vorig jaar, toen je eerste werd’, zegt hij. ‘Het was doodstil in de zaal. Volgens mij was iedereen verbaasd dat wij een meisje op school hadden dat zo goed kon zingen.’

Philippa zucht bij de herinnering aan de talentenavond. ‘Sanne en Miep hadden me opgegeven. Ze waren nog trotser dan ik. Toen ik eerste werd, mocht ik het nog een keer zingen. Toen kon ik helemaal mezelf zijn. Jullie zongen

dat refrein met de hele zaal heel zacht mee. Weet je dat nog?’

‘De aanstekers gingen de lucht in’, zegt hij zacht. ‘Ik weet het nog heel goed.’

Hij draait zich naar haar om en glimlacht naar haar. ‘Ik weet het nog heel goed’, zegt hij nog een keer. ‘Ik stond helemaal achter in de zaal, tegen de muur geleund en was zwaar onder de indruk. *Midnight, not a sound from the pavement.*’

Philippa schraapt haar keel en strijkt met een hand over haar gezicht, dat warm wordt bij zijn compliment. ‘*Memories*, heet dat liedje.’ Ze lacht verlegen. ‘Het was super’, geeft ze toe. ‘Toen merkte ik voor het eerst dat ik ervan geniet om voor publiek te zingen. Ik was niet zenuwachtig, ik vond het alleen maar geweldig. Maar daarna wilden 45 allerlei mensen me op Hyves toevoegen en ik kreeg sms’jes van een paar jongens of ik een date met ze wilde.’

‘En wat deed je daarmee?’

‘Waarmee?’

‘Met die jongens die een date wilden’, zegt hij ongeduldig.

‘Daar had ik geen zin in. Sanne en Miep zijn mijn vriendinnen. Ik ben ook nog nooit verliefd geweest, zoals zij.’

Ze wrijft verlegen over haar bovenbenen en kijkt hem van onder haar wimpers aan. ‘Vind je dat stom?’

‘Het klinkt een beetje schijterig’, zegt hij. ‘Alsof je alles veilig wilt houden, nergens in durft te springen.’

‘Ja, daar houd ik van’, zegt ze kattig. ‘Zo zit ik in elkaar. Ben jij zo’n stoere bink die op elk meisje afstapt dat hij leuk vindt?’

Hij schudt zijn hoofd en gaat op een ander onderwerp over. ‘Wat vond je vader ervan dat je stopte met pianospelen en zingen?’

Ze denkt na. ‘Hij zag me als een van zijn leerlingen. Het was niet meer zo gezellig tussen ons.’

‘En toen je stopte?’

‘Toen werd het tussen ons ook weer beter. Het was niet goed meer dat hij me les gaf.’

Het is weer stil, ze kijkt hem van opzij aan. De wind speelt met zijn haar. Hij zit ontspannen, alsof ze elke dag zo samen op het hek zitten. Als hij ook opzij kijkt en haar blik vangt, kijkt ze gauw weer voor zich. Na een paar minuten voelt ze iets warmes op haar been. Als ze omlaag kijkt, ziet ze de hand van Wander uitnodigend op haar knie liggen, met de palm omhoog.

Ineens klopt haar hart in haar keel. Heel langzaam, zonder hem aan te kijken, legt ze haar hand in die van hem. Als hij haar hand stevig vastpakt, doet ze haar ogen dicht en zucht diep. Wander schuift dichterbij haar toe, zodat hun bovenarmen elkaar raken. Zo zitten ze minutenlang,

46 totdat het geluid van een brommer hen opschrikt.

Vlug laat Wander haar hand los. ‘Dat is Bent’, zegt hij knorrig. ‘Op zijn crossbrommertje. Daar sleutelt hij zelf aan. Hij mag er alleen hier op het pad mee rijden.’

Even later staat Bent voor hen. Een wolk van stof daalt langzaam neer. Zijn gezicht is smerig, maar hij grijnst van oor tot oor.

‘Stoor ik?’ vraagt hij plagend.

Philippa en Wander schudden tegelijkertijd hun hoofd.

‘Philippa kwam vragen hoe het met opa is’, zegt Wander.

‘En toen liep ze even mee naar de wei met Signorita.’

Philippa knikt, opgelucht dat ze niks hoeft uit te leggen.

Haar gezicht gloeit. Bent keert zijn brommertje met een handige draai.

‘Achterop?’ vraagt hij met een knipoog aan Philippa.

‘Nee, bedankt voor het aanbod’, zegt ze. ‘Ik heb net al op de rug van Signorita gezeten. Genoeg dappere dingen voor vandaag.’

Hij grinnikt en kijkt hen onderzoekend aan. Dan stapt hij op en geeft een dot gas. Knetterend en gillend verdwijnt de brommer in een wolk van stof. Philippa hoest. Ze proeft

stof in haar mond en veegt haar gezicht schoon met de zoom van haar jurkje.

‘Zo maak je het alleen nog maar erger’, lacht Wander. ‘Het is onbeschoft, maar hij doet het niet expres, hij denkt er niet eens over na. Vind je het leuk om samen te gaan zwemmen?’

‘Eh, ja’, stottert ze. ‘Maar moet jij niet thuisblijven, voor als je vader zou bellen over je opa?’

Hij tikt op zijn broekzak. ‘Ik heb mijn mobiel bij me. De kreek loopt achter ons land langs. Daar ligt een oude roei-boot. We roeien in tien minuten naar de weg toe die naar het strand loopt. Als er iets is, zijn we binnen een kwartier weer terug.’

‘Als mensen, bijvoorbeeld mijn vriendinnen, ons zien, dan denken ze ...’, hakkelt ze. Ze stopt haar zin en kijkt hem aan. ‘Als we samen op het strand zijn, praat iedereen over ons en dat wil ik niet.’

47

Hij haalt zijn schouders op. ‘Laat ze denken’, zegt hij zacht. ‘We kunnen trouwens ook halverwege de kreek gaan zwemmen. Daar is een inham met een ministrandje van een paar meter. Dan zijn we eerder terug als er iets is.’ ‘Beter’, zegt ze. ‘Ik moet even mijn bikini halen en een handdoek.’

Samen lopen ze terug naar de boerderij. Bij haar fiets blijven ze staan. ‘Tot zo’, zegt hij. ‘Je ziet er lief uit, met die vegen op je gezicht.’ Hij veegt met zijn wijsvinger over haar wang.

‘De schuld van Bent’, zegt ze, terwijl ze verlegen een stap naar achteren doet en over haar wangen veegt. ‘Ik zal me straks thuis wel wassen. Ik hoop maar dat ik niemand tegenkom. Tot zo.’

Thuis hoort ze pianospel vanuit de studeerkamer en de bromstem van haar vader.

Ze rent naar boven en trekt in de douche haar bikini aan. Met een washandje wast ze haar gezicht schoon. Het witte

jurkje is ook smerig. In haar slaapkamer pakt ze een zwart jurkje met dunne bandjes. Snel trekt ze het over haar hoofd. Beneden hoort ze de leerling afscheid nemen.

Philippa rent de trap af en haalt buiten een droge handdoek van de lijn. Binnen in het keukenkastje ligt zonnebrandcrème. Als ze de kast dichtdoet, hoort ze haar vader achter zich kuchen. Hij ziet bleek, zijn ogen staan mat.

‘Hoi Pip’, zegt hij. ‘Ga je zwemmen?’

Ze knikt. ‘Zullen we niet te vroeg eten? Het is zo warm. Hoe was het bij mama?’

‘Dat vertel ik vanavond wel onder het eten’, zegt hij. ‘Over vijf minuten komt de volgende al. Het is een nieuwe leerlinge die ik eerst wil horen, ik weet niet of ...’

48 ‘Jaja’, onderbreekt ze hem. Haar gedachten zijn bij Wander en hoe hij met zijn wijsvinger over haar wang ging. Ineens wil ze hem verschrikkelijk graag weer zien.

‘Ik hang nog gauw de spijkerbroeken op’, zegt ze haastig. ‘Zie je hoe netjes en gezellig ik het heb gemaakt?’

Zijn ogen gaan door de kamer. ‘Ja, nu zie ik het’, zegt hij. ‘Mooi, die hortensia’s.’

De deurbel gaat. Hij loopt naar de gang en laat de leerlinge via de gang in de studeerkamer. ‘Ik heb vanavond om halfacht de laatste’, zegt hij nog over zijn schouder. ‘We kunnen ook daarna eten. Miep was aan de deur, ze belt je vanavond.’

Ze knikt. ‘Ik ga straks na het zwemmen wel bij haar langs.’ Haastig loopt ze naar de wasmachine en haalt de spijkerbroeken eruit. Als ze de broeken aan de lijn hangt, denkt ze aan Wander, aan zijn gespikkelde ogen. Aan zijn mond, met het kleine littekentje onder aan zijn lip. Ze glimlacht om zichzelf.

Verliefd, denkt ze. Dat moet ik aan Miep en Sanne vertellen, dat ik voor het eerst van mijn leven verliefd ben. Ik moet deze dag nooit meer vergeten. Kun je zomaar van het ene op het andere moment verliefd zijn? Ik zou zijn

hand weer willen pakken en heel lang willen vasthouden. Wander staat bij de schuurdeur op haar te wachten. Hij heeft een zwemshort aan en teenslippers. Op zijn blote rug draagt hij een verschoten rugzakje. Haar hart bonst weer als een razende in haar keel. 'Hoi', is het enige wat ze weet te zeggen.

'Mijn moeder was uit bed', vertelt hij. 'Ze stopte van alles in mijn rugzak, genoeg voor drie dagen. Ze vond het leuk dat je op Signorita gezeten hebt.'

Philippa lacht en ontspant zich een beetje bij zijn woorden. Ze zet haar fiets tegen de schuurdeur. 'Laten we maar gauw gaan', zegt ze. 'Ik heb zin om het water in te gaan. Ik heb het smoorheet.'

Samen lopen ze naar het pad dat aan de andere kant van de paardenwei loopt. De paarden staan in de schaduw van de bomen en slaan langzaam met hun staarten heen en weer om de vliegen te verjagen. De krekels in het gras langs het pad tjilpen onafgebroken. Wander loopt ontspannen naast Philippa. Als hij opzij kijkt en naar haar glimlacht, voelt ze dat haar wangen en hals warm worden. Na een paar minuten zijn ze bij de kreek. De roeiboot ligt onder een treurwilg die zijn takken over het water heeft hangen. Wander stapt in de boot en steekt zijn hand uit naar Philippa, die hem aanpakt. Voorzichtig stapt ze in de wiebelende boot. Gauw gaat ze op het houten bankje tegenover hem zitten. Ze kijkt naar zijn gespierde bruine rug als hij het touw losmaakt.

'Ga maar in het midden tegenover me zitten', zegt hij. 'Dan zijn we in evenwicht.'

Als ze tegenover hem zit, pakt hij de roeispanten en begint te roeien. De kreek is eerst smal, met aan weerszijden een brede rietkraag. De roeispanten raken aan beide kanten het riet. Al gauw wordt het water breder en breder, tot het zich meters uitstrekt aan beide kanten.

'Ik ga hier vaak 's avonds zwemmen, of gewoon roeien',

vertelt hij. 'Met Bent of mijn vader en als niemand zin heeft, alleen. Ik houd van het water.'

Zijn woorden ontspannen haar, maar het lukt alleen om gewoon tegen hem te praten als ze hem niet aankijkt. Daarom richt ze haar blik op het water en het riet achter hem.

'Ik mag niet naar stille plekken', vertelt ze. 'Ik mag zelfs niet alleen door het bos fietsen. Sanne, Miep en ik spreken altijd samen af. Dat hebben onze moeders afgesproken.'

Hij laat de roeipanen een paar seconden rusten. 'Logisch', zegt hij. 'Er lopen veel gestoorde lui rond. Wees blij dat je een moeder hebt die om je geeft.'

Langzaam herhaalt ze zijn laatste zin.

Vragend kijkt hij haar aan. 'Iets geks gezegd?'

50 Ze haalt haar schouders op. 'Ik wil er niet over praten, straks vertel je het door.'

Hij schudt zijn hoofd. 'Ik zal nergens over praten. Ik weet veel te goed dat mensen gauw kletsen. Wat dacht je van een moeder die al jaren niks meer kan? De dokters kunnen niks vinden. Reken maar dat de mensen over ons kletsen. Mijn moeder heeft nog maar twee vriendinnen over.'

Ze laat zijn woorden op zich inwerken. 'Ik hoor dat nooit,' zegt ze zwakjes, 'dat mensen over jullie kletsen.'

Hij begint weer te roeien. 'Jullie zijn import', zegt hij. 'Jullie komen hier niet vandaan. Je vader is vriendelijk tegen iedereen. Mensen vinden hem aardig, maar vreemd. Je moeder zien ze in het dorp bijna nooit meer, sinds ze werkt.'

Philippa denkt na over wat hij zegt. 'Sanne en Miep komen hier wel vandaan', zegt ze na een tijdje. 'Ik wist dat je moeder ziek was. Ik hoor hen er nooit over kletsen.'

Hij begint te lachen. 'Hun moeders zijn de vriendinnen die mijn moeder heeft overgehouden. Als je echte vrienden bent, klets je niet.'

Philippa leunt een beetje achterover. De zon begint op

haar schouders te steken. Ze rommelt in haar tas en haalt de tube zonnebrandcrème eruit. 'Jij verbrandt niet meer', zegt ze. 'Jouw huid is donker. Ik moet altijd goed opletten.' Hij knikt en kijkt hoe ze de schouderbandjes een voor een opzij schuift en haar schouders insmeert. 'Je hebt een lichte huid', zegt hij. 'Mijn moeder is een Friezin. Zij heeft ook zo'n huid. Je verbrandt waarschijnlijk snel.'

Hij trekt de roeispanten omhoog. 'We zijn er. Ik roei de boot zo dicht mogelijk naar de kant en daarna trek ik hem een eindje het zand op, zodat hij niet kan wegdrijven. Er is hier geen paal, waar ik de boot aan kan vastleggen.'

Philippa kijkt naar de kant, waar een strandje ligt van een paar meter breed. Achter het strand groeien bosjes met hoog, wuivend riet ertussen.

'Moerassig', zegt Wander, als hij haar ziet kijken. 'Als het hard heeft geregend, is hier helemaal niks te zien. Je kunt hierachter niet lopen, dan zak je weg. In de lente broeden er veel vogels. Als het lang droog is, komt dit strandje tevoorschijn.'

51

Met een bons raakt de roeiboot het zand. Wander staat meteen op. 'We springen en trekken de boot op het zand.'

Hij pakt de tassen in zijn hand, zet af en springt op het zand. Aarzelend gaat ze op de bank staan en schat de afstand van de boot naar het strandje.

'Spring', moedigt hij aan. Ze glimlacht, neemt een hap lucht en zet af, maar plonst met één been in het water. Hij kan nog net haar hand pakken, om te voorkomen dat ze voorover valt. Met een grote stap springt ze op het strand en trekt haar hand los.

'Ik zou hier een klein steigertje willen maken', zegt hij. 'Vroeger kwamen Bent en ik altijd met natte voeten thuis. Het lukte ons niet om droog op de kant te komen, net zoals jij nu. Dit stuk land is alleen niet van ons, maar van Staatsbosbeheer. Ze zullen het zo weer afbreken.'

'Laat toch', zegt ze. 'Niemand weet straks dat wij hier

geweest zijn. In de zomer geeft het niet als je natte voeten hebt.'

Het strandje is omsloten door bosjes en riet. Er liggen takken en losse stukken uit de rietkraag. Het zand loopt schuin af naar het water. Hijgend trekken ze de boot een eindje het zand op.

'Geweldig', zegt ze zacht, als ze om zich heen kijkt. 'Ik woon hier al zo lang en ik wist niet dat deze plek er was.'

'Alleen Bent en ik weten ervan', zegt hij. 'We hebben wel eens hout meegenomen en tamme kastanjes en appels. We maakten een kampvuur om de kastanjes en de appels te poffen. Vroeger speelden we hier piraatje. Later gingen we samen vissen. Hij heeft nu nooit meer zin, te druk met zijn brommer en zijn vriendinnetjes en zijn vrienden.'

52 'Mis je hem?' vraagt ze.

Hij wrijft door zijn haar. 'Ik denk het wel', zegt hij eerlijk. 'Maar zo zit hij in elkaar. Hij is niet moe te krijgen, altijd wat nieuws. Als we aan tafel zitten te eten is hij bijna de hele tijd aan het woord.'

'En wie zijn jouw vrienden?' vraagt ze.

'Twee jongens met wie ik op de ponyclub heb gezeten. Ze zitten niet bij ons op school, maar als we vrij zijn, zijn we samen. We zijn dit jaar alle drie naar de paarden gegaan. We kregen bijna tegelijk een groeispurt. De pony's werden te klein. Onze vaders kennen elkaar ook goed. Sam en Hielke hebben een halfjaar geleden op dezelfde avond een vriendin gekregen.'

Hij haalt zijn schouders op. 'Dus nu moet ik ze delen met die vriendinnen. Het is wel anders, maar niet zo heel veel anders.'

'Het zou zoiets zijn als dat Sanne en Miep tegelijk een vriendje kregen', zegt ze nadenkend.

'Waarom Sanne en Miep en niet jij?' vraagt hij plagend.

'Ik weet het niet', zegt ze afwerend. 'Zij hebben het veel vaker over jongens dan ik. Ik ben er niet zo mee bezig.'

Hij kijkt haar onderzoekend aan, totdat ze haar hoofd wegdraait.

‘Kom,’ zegt hij met een klein lachje, ‘laten we gaan zwemmen, ik heb het loeiheet.’

Ze schuiven takken opzij, gooien stukjes riet weg en leggen daarna hun handdoeken op het hoogste stukje strand. Philippa trekt haar jurk over haar hoofd en loopt naar het water. Wander is er al in gerend, hij zwemt een snelle borstcrawl en duikt even onder.

‘Het zand loopt maar een klein stukje door’, waarschuwt hij. ‘Daarna wordt het modder.’

Ze loopt een paar meter, voelt hoe het zand onder haar voeten in modder verandert en laat zich voorzichtig in het koele water vallen. Na een paar schoolslagen duikt ze onder water, waar het water veel kouder is. Meteen zwemt ze weer naar boven. Wander pakt haar onderbeen. Ze slaakt een luide gil en trappelt om los te komen. Even later komt hij boven water. ‘Ik kon het niet laten’, hijgt hij lachend. ‘Ik deed het altijd bij Bent en hij schrok zich elke keer rot.’

Ze lacht en zwemt een eindje verder. ‘Probeer het nog maar een keer’, daagt ze hem uit. ‘Ik trap van me af, deze keer lukt het je niet.’

Ze zwemt hard weg, maar even later voelt ze zijn hand weer om haar heen en weer gilt ze van schrik. Als hij lachend boven water komt, maakt ze met haar onderarm een grote golf en zwiept die in zijn gezicht. Dat laat hij niet op zich zitten. Ze probeert bij hem te komen, maar hij is een geoefend zwemmer. Na een tijdje voelt ze dat haar benen trillen.

‘Ik word moe’, hijgt ze. ‘Ik was vanmorgen al om vijf uur op. Het lijkt eeuwen geleden dat de schapen weggingen.’

‘We zwemmen naar de kant’, zegt hij. ‘Dan laten we ons opdrogen.’

Op de kant opent Wander zijn rugzak en geeft haar een

paar zoute stengels. Staand eet ze ze een voor een op. Haar handdoek is lekker warm en als ze erop gaat liggen, slaakt ze een zucht van welbehagen.

‘Heerlijk’, mompelt ze. ‘Wat is het hier heerlijk. Weet je, ik ben gewoon moe.’

‘Dat zei je net ook al’, zegt hij en hij rolt zich op zijn rug, met zijn ogen dicht. Er ligt een glimlach op zijn gezicht.

‘Wander?’

‘Hmm?’

‘Vind je het erg als ik in slaap val?’

‘Verschrikkelijk’, zegt hij plagend.

‘Echt?’

‘Nee, ik maak je wel wakker als het tijd is om naar huis te gaan.’

- 54 Ze hoort de plagende toon in zijn stem, maar reageert er niet op.

Ze wordt wakker van waterspetters op haar wang. Heel even weet ze niet waar ze is. Een onbekende geur dringt in haar neusgaten, een ander wasmiddel, een andere handdoek. Ze trekt aan de handdoek die over haar heen ligt, draait zich om en gaat recht overeind zitten. Wander gooit vanuit de kreek nog een handvol water naar haar. Vol schaamte wrijft ze in haar ogen.

4 Kus

Hé, Doornroosje', roept hij. 'Ben je wakker?'
'Sorry dat ik in slaap ben gevallen', zegt ze beschaamd.

Er dringt een andere geur in haar neusgaten, zoekend kijkt ze om zich heen.

'Ik zei toch dat ik het niet erg vond', roept hij. 'Je ruikt een houtskoolvuurtje. Bent en ik hadden hier een vuurplek en ik heb wat houtskool en aanmaakblokjes meegenomen in mijn rugzak. En appels.'

'Appels?' herhaalt ze.

Hij zwemt naar de kant en komt druipend naast haar staan. Ze geeft hem de handdoek, die hij aanpakt en uitspreidt. 55

Hij loopt naar een stukje bos aan de zijkant en duwt de takken opzij. 'Hier groeit een appelboom die Bent en ik zeven jaar geleden plantten, de appels zijn nu nog niet rijp. Dat duurt tot eind september. We halen er elk jaar appels vanaf.'

Hij kijkt ineens verlegen. 'Het leek me leuk om dat met jou te doen. Ik heb er twee van huis meegenomen, gevuld met kaneel en suiker en boter en er aluminiumfolie omheen gedaan. Ik denk dat ze nu wel klaar zijn.'

Nieuwsgierig loopt ze naar hem toe en kijkt naar het kleine vuurplekje dat hij heeft gemaakt. De aluminiumfolie die om de appels zit, is aan de onderkant zwart.

'We verbrandden elke keer onze vingers en onze tong', waarschuwt hij. 'Wees dus voorzichtig.'

Hij pakt twee stokjes en grijpt daarmee de appel handig beet. Langzaam loopt hij ermee naar hun handdoeken en legt het pakketje op zijn handdoek. Met de volgende appel doet hij hetzelfde.

‘Nu openmaken’, zegt hij. ‘Zal ik het voor je doen?’

Als ze knikt, opent hij voorzichtig de folie. Uit het gat dat hij maakt, ontsnapt meteen een heerlijke geur van kaneel en zoete appel. Het water loopt haar in de mond.

‘Hoe eet ik dit?’ vraagt ze.

Uit zijn tas haalt hij twee lepeltjes tevoorschijn en geeft er een aan haar. Langzaam genietend en blazend eet ze de zachte, warme appel op.

‘Heerlijk’, zegt ze als ze haar stukje folie helemaal heeft schoongeskraapt. ‘Ik heb niet gemerkt dat je een vuurtje aan het maken was.’

Hij zegt niks, maar pakt de lepeltjes en de folie en stopt ze terug in zijn tas. Als hij naast haar ligt, met zijn gezicht naar haar toe, vraagt hij ernstig: ‘Vind je mij slaapverwekkend?’

56

‘Nee, helemaal niet’, zegt ze geschrokken. ‘Er is vandaag zo veel gebeurd, ik was bekaaf. Ik denk dat ik me ...’ Ze zoekt naar een woord. ‘... gewoon veilig voel bij jou.’

‘Veilig’, herhaalt hij. ‘Ik heb maar een handdoek over je heen gelegd. Als je slaapt, kun je lelijk verbranden. Je hebt een uur geslapen, gewoon op je handdoek, alsof het een lekker zacht bedje was. Lig je altijd zo stil als je slaapt?’

‘Dat weet ik niet’, zegt ze. ‘Ik zie mezelf nooit slapen, dan heb ik mijn ogen dicht.’

Hij grinnikt om haar antwoord.

‘Ik heb me niet verveeld’, zegt hij dan. ‘Ik dacht na, over Bent en mezelf en over wat er twee jaar geleden met me gebeurd is. Je zag er zo lief uit toen je sliep. Ik moest denken aan een veulentje.’

Een veulentje, denkt ze verward. Hij vergelijkt me met een veulentje. Is dat een compliment, of juist helemaal niet?

Hij onderbreekt haar gedachten. ‘Eerst drinken, het is belangrijk om te drinken als het zo warm is. Ik wil je graag iets vertellen.’